

Arrest

nr. 336 059 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 17 december 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2023 dient de verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met haar echtgenoot, H. A. I. M., die in België erkend werd als vluchteling.

Op 4 november 2024 verleent de Procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen een positief advies voor de erkenning van het huwelijk tussen de verzoekster en de heer H. A. I. M.

Op 17 december 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om de visumaanvraag te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 18 december 2024 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 25/09/2023 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van R. Y. S. Y. K., ° xx/xx/1995 van Palestijnse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot H. A. I. M., ° xx/xx/1986 erkend vluchteling van Palestijnse origine te vervoegen in België.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : " de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiare beschermde geïsoleerd in §1 alinea 1, 4°, 5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiare werd toegekend.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging voor mevrouw R. Y. S. Y. K. werd ingediend op 25/09/2023, terwijl haar echtgenoot reeds erkend werd als vluchteling op 09/08/2021.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging dus meer dan één jaar na de erkenning werd ingediend, en bijgevolg dient betrokkene te voldoen aan de bijkomende voorwaarden gesteld door de wet (bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering). De ziekteverzekering en het geregistreerd huurcontract werden voorgelegd.

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat uit het administratief dossier blijft dat meneer niet aan het werk is sedert 31/10/2024.

Overwegende aldus dat er geen bestaansmiddelen werden voorgelegd.

Overwegende bijgevolg dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet daarenboven niet enkel bestaan op het moment van het indienen van het beroep, doch het belang moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoeksters belang, komt het de verzoekster toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang heeft bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de heer H. A. I. M. op 22 januari 2024 de Belgische nationaliteit heeft verworven. Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat verzoeksters echtgenoot, in functie van wie zij op 25 september 2023 een visum lang verblijf had aangevraagd op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, inmiddels Belg is.

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing de weigering betreft van de aanvraag voor een visum lang verblijf op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster verzocht meer bepaald om de gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer H. A. I. M., die op dat moment een verblijfsrechtelijke derdelander was (cf. artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet). Met de thans bestreden beslissing wordt deze visumaanvraag geweigerd, en dit op grond van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...) 4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben: - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in §1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming dan wel na de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45 van de vreemdeling die vervoegd wordt. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van deze termijn van een jaar, rekening met bijzondere omstandigheden en dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

(...)”

Aangezien de thans geweigerde aanvraag er uiteindelijk toe strekte om een visum lang verblijf te bekomen als echtgenoot van een verblijfsrechtigder derdelander (erkend vluchteling), rijst de vraag welk voordeel de verzoekster in de huidige omstandigheden nog kan bekomen bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing. Verzoeksters echtgenoot is immers Belg geworden. Een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing kan er dus hoe dan ook niet toe leiden dat de gemachtigde alsnog zou beslissen om de verzoekster het gevraagde visum als echtgenoot van een derdelander toe te kennen. De verzoekster valt thans niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, doch zij kan, als echtgenoot van een Belg, wel een aanvraag indienen op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg rijst de vraag naar het belang dat de verzoekster kan doen gelden bij en het concrete voordeel dat zij nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Ter terechtzitting werd de raadsman van de verzoekster gevraagd om het actueel belang bij de onderhavige vordering toe te lichten in het licht van het gegeven dat haar echtgenoot Belg is geworden, waardoor zij niet langer een visum kan verkrijgen op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De raadsman van de verzoekster geeft aan nog steeds een belang te hebben bij de vordering omdat de verweerder de aanvraag kan "herkwalificeren". Hij stelt tevens dat de verblijfsvoorwaarden voor familieleden van een Belg gelijkaardig zijn aan de verblijfsvoorwaarden van familieleden van derdelanders.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Er valt niet in te zien hoe een eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing aan de verweerder zou opleggen om de voorliggende aanvraag te 'herkwalificeren' naar een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg. Dit geldt *in casu* des te meer nu het enig middel eveneens betrekking heeft op het verblijfsrecht en de verblijfsprocedure voor familieleden van derdelanders zoals voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Het gegrond bevinden van dit middel, waarin nergens wordt toegelicht dat de referentiepersoon Belg is geworden, noopt op zich dus niet tot de herkwalificatie van de aanvraag. De raadsman van de verzoekster licht ook niet toe en de Raad ziet niet in welke wettelijke bepaling de verweerder hiertoe zou verplichten.

De Raad kan de raadsvrouw van de verweerder voorts volgen in haar repliek ter terechtzitting dat het aan de verzoekster zelf toekomt om zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die wordt ingesteld. Het is de aanvrager zelf die duidelijk moet aangeven op welke wettelijke basis de visumaanvraag precies berust. Het is niet aan het bestuur om, bij stilzitten van de aanvrager, zelf een onderzoek uit te voeren naar de nationaliteit van de persoon bij wie de aanvrager zich in België wenst te voegen en om desgevallend zelf over te gaan tot het herkwalificeren van de visumaanvraag.

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster gedurende de behandeling van haar verblijfsprocedure nooit zelf heeft gevraagd dat haar aanvraag, nadat haar echtgenoot Belg was geworden, zou worden beoordeeld als ware het een aanvraag voor een visum met het oog op de gezinshereniging met een Belg, zoals voorzien in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Het gebrek aan zorgvuldigheid en dilligentie van de verzoekster kan niet op de verweerder worden afgewenteld. Het gaat immers om een visumaanvraag voor een specifieke situatie voorzien in de Vreemdelingenwet, die echter niet meer aan de orde is. Het kwam dus minstens aan de verzoekster toe om de diensten van de verweerder zelf op de hoogte te stellen van de wijziging van haar hoedanigheid van echtgenote van een derdelander (erkend vluchteling) naar echtgenote van een burger van de Unie c.q. Belg. Bovendien wordt noch in het voorliggende verzoekschrift, noch in de nota met opmerkingen melding van gemaakt van de Belgische nationaliteit van de referentiepersoon. Er valt dan ook niet in te zien dat de verweerder bij een eventuele vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing zou moeten overgaan tot de herkwalificatie van de aanvraag. Dat de verweerder dit eventueel zou kunnen overwegen, maakt geen zeker en vaststaand belang uit. Een hypothetisch belang volstaat op zich niet.

Dat de desbetreffende verblijfsvoorwaarden gelijkaardig zijn, wordt tenslotte niet concreet toegelicht en uit de bepalingen van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt bovendien reeds dat de verblijfsvoorwaarden en -procedure geenszins identiek zijn.

Wat er ook van zij, de raadsman van de verzoekster toont niet aan welk concreet voordeel hij nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring van de weigering van het gevraagde visum lang verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, terwijl de feitelijke toestand van de verzoekster niet langer door artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt beheerst en een visum lang verblijf op die grond dus hoe dan ook niet kan worden afgeleverd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is, nu de verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang.

Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE